GÜVELER GÜNLERİ KEMİRİRKEN

BİRGÜL YANGIN ASLANOĞLU

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Yüreğimde Bağ Bozumu / 9
İmeceli Bir Aldanma / 13
Sessizliğin Gürültülü Filmi / 17
Oku Bakayım! (Ayı) / 24
Şemsettin'in Kayboluşu / 30
Süt Hakkı / 36
Çap(b)ala / 40
Sadece Kırıkları Alalım, Ucundan / 45
Kırmızı Başlıklı Habibe / 51
Alaman Bebek / 56
El Benim Elim Değil Fatma Anamızın Eli / 63
Durdurun Bu Öyküyü, İnecek Var! / 68

HİÇOĞLU'NUN DİVÂNI

SORU, SORU VE GENE SORU

Ben ben miyim ben (bende) miyim
Ben içerde miyim
Ben dışarda mıyım
Ben incir çekirdeğinde miyim
Yoksa ben hiçbir yerde değil miyim
İçim dışım yoksa adım izim yoksa
Neylerim ben buralarda
Neylerim ben nerelerde
İmza: BEN
Hiçoğlu'nun Serüvenleri,
Feyyaz Kayacan

YÜREĞİMDE BAĞ BOZUMU

"Tak, tak, tak!
Ben Hayganuş,
Hani şu romanlardaki…"[1]

Hayallerinin taç yaprağı düştü bir kere zihnine. Ihlamur kokularına bezenmiş gece ilham oldu belki ona. Daktilosunun başına kuruldu her zamanki gibi. Bilgisayar kullanmayı tercih etmiyor. İlla yazarken o *tak tak* sesini duyacak. Karakterlerinin dünyasına daha rahat giriyormuş, yaratıcılığını tetikliyormuş o ses. Kırmızı, siyah iki renkli şerit kullandığı için bazı harflerin altında hafif bir kırmızılığın olması çok hoşuna gidiyor. Daktilonun sihriymiş bu. Kelimelerine vurgu katıyormuş.

Ne diyeyim?

Beni anlatırken o tuşlara daha çok bassa altı çizili satırlar gibi kıymetim olurdu. Yazdıklarıyla ucundan kıyısından teğet geçmese… Varlığımı anlamlı kılsa…

Anlamsızlığın düzleminde anlam arama çırpınışları beni aymaz bir çalkantıyla sürüklüyor. Bu öyle bir sürükleniş ki bir uçurumun kenarında avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum. Ama çığlığımın yankılarını ondan başka kimse duysun istemiyorum. Derdim onunla çünkü. Ah ki ne ah! Gözlerimdeki imdadı görse benden unutulmaz bir ana karakter çıkacak farkında değil. Sevmiyor beni. Buna rağmen vazgeçemiyor da benden. Yan karakterlerinden biri olmam hoşuna gidiyor olmalı.

"Seç dediler, kurulmuş düşler seçtim,

[1] Emel Kaya, *Bir Şiir–i Hayat.*

Bile bile yaşanmayacağını…"

Hayganuş kimmiş? Hayalleri nereye kadar uzanabilirmiş? Vizon bir kürkü, elmas takıları olsun. Oymalı kadife koltukları, yağlı boya tabloları ve kuyruklu bir piyanosu… Adalardan birinde bir yalıda yaşasın. Akşam esintilerinde eteğini savurarak yürüsün. Asaletinin kokusu o esintiyle adanın sokaklarına yayılsın sonra ıhlamur kokularına karışsın. Mehtaplı gecelerde kayık sefaları sürsün. Yok, olmaz! Hayallerim bile ona tutsak. Güdük, kısır, eksik, yapıştırma. Nasılsa yaşanmayacak.

Kafasında kurguladığı ben, nasıl biriysem artık?

Ucuz rujlar sürer dudağıma. Kireç badanalı duvarı anımsatan pudralı yüzümde rujum hep bağırır. Röfleli saçlarım her gece bigudiyle sarılır. Üzerimde sahte kürküm olmazsa olmazım. Ayağımı hep vurur topuklu rugan ayakkabılarım. Naylon çorabımı giymeden ayakkabımın vurduğu yere yara bandı yapıştırılır. Bilmez ki bir yara bandı da yüreğimde -hayır hayır, tecahülüarif yapmayı çok iyi bilir zat-ı şahaneleri- Agop'tan kalma bir yara. Kabuk bağlasa da hâlâ yüreğimi acıtan bir yara. Üç kurşunla hayatımdan çıkarıverdi Agop'u. Bir cümlesi yetti onu öldürmeye. O gün bugün hıncım hiç geçmedi ona.

"Tak, tak, tak!"

Bir mekâna girdiğimde ayakkabımın tıkırtısı onun daktilosunun sesiyle aynı ritmi tutturur. Buna rağmen gözler benim üzerimde olmaz hiçbir zaman. Birkaç cümlelik repliklerim ağzımda şekerli sakız. Değerimi iyi hatırlatıyor bana şekerli sakızlar. Tadı geçince "Puu!" fırlat gitsin ağzından. Biraz da ayaklar çiğnesin. Ha, sakız çiğnemeyi pek yakıştırıyor bana. Hem saf hem hafifmeşrep bir havam oluyormuş. Yaşlı olsam üzerime ya pansiyon sahibi ya dadı olmayı biçerdi. Gençliğim, güzelliğim umurunda mı? Bir mekânda, başkarakter assolistten önce sahneye çıkan bed sesli solist veya bir gazino gülüyüm. Bana biçilen bir hayatı kıyısına ilişip yaşıyorum. Hayatı ıskalamışların timsaliyim. Hep kırık bir Türkçe ile konuşturuyor beni. Kırık Türkçem sevimliliğimi, masumiyetimi artırıyormuş.

"Vre Yorgo, İstanbul'da ne azi bir hayat yasamişim. Her seye

rağmen severim bu sehri more."

Bir ara ümitlendim. Fasulyacıyan'ın kumpanyasında Kantocu Hayganuş olacaktım. Sahneye *Fındıkkurdu* ile çıkacaktım.

"Boyum kısa aklım çoktur,
Ah benim belime giyim yoktur."

Belimi kıvıra kıvıra göbeğimi çalkalarken külhanbeyleri, kâtipler, tulumbacı reisler, kahveci çırakları, mirasyedi züppeler, mektepliler velhasıl alkış tutan bir sürü erkek. Benden gelecek bir gülüşe, bir iltifata nail olabilmek için kendilerini paralayacaklardı.

Fırfırlı, püsküllü elbiselerim gibi kalbim yerinde durmuyor, dans ediyor. Daktilosunun başına geçti işte. Nihayet ana karakter olmaya doğru uçacaktım. Bir şaryo hamlesiyle başladı *tak tak* sesleri. Fakat aniden durdu. Kâğıdı çekti, buruşturup yere attı. Yeni bir kâğıt taktı. Başladı yine yazmaya. Önce kostümlerimden başladı beni anlatmaya. Tüylü şapkalarım, pullu, payetli, püsküllü, albenili elbiselerim… Hoşuna gitmedi yine yazdıkları. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Cırt!"

Bir hışımla çektiği kâğıdı yine buruşturup fırlattı. Bir kâğıt daha taktı. *Tak tak* sesleriyle beni anlatmıyor da kafama kafama vuruyordu. Size anlattığım sahneyle başladı beni yazmaya. *Fındıkkurdu*'nu söyletti. Sonra coşkulu seyirciyi betimledi uzun uzun. Çarliston dansı ile eğlencenin dozunu artırışımı güzel anlattı bak, hakkını yiyemem. Ayak uçlarım içe, topuklarım dışa dönük. Kollarım ve bacaklarım müziğin ritmiyle birbirine zıt hareket ederken ben bile şaştım hızıma. Soluğum kesildi. Alkışlar kesilene kadar derin derin nefes aldım. Kemani Sarkis Efendi'den nihavent bir şarkıyı okumaya geçince sakinleşti seyircim.

"Kimseye etmem şikâyet ağlarım ben hâlime,
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbâlime."

Bu kez de ahlar vahlar havada uçuştu. Lakin bir anda yazmayı bıraktı. Kafasını kaşıdı. Sağ elinin parmaklarını sırayla masaya vurmaya başladı. Bana biçtiği rol bu kadardı işte, ötesi yoktu. Geriye dönüş tekniğiyle kantocunun geçmişini mi anlatsam,

sahnede onu dinleyen bir külhanbeyini belalısı mı yapsam? Kantocuya doğrultulmuş namludan iki *"Tak tak!"* ile feci bir son ya da… Kafasında uçuşan hikâyelerin hiçbirini bana yakıştıramadı. Sinirle kâğıdı daktilodan çekti. Kâğıt ortadan yırtıldı. Bir parçası daktiloda sıkıştı kaldı ve Kantocu Hayganuş'u anlatmaktan vazgeçti.

Ben kim ana karakter olmak kim? Yüreğimde bağ bozumu. Salkımımdan döküldü umutlarım birer birer. Genzimde koruk ekşisi bir tat. Bir son yazsın bana artık. Kısır kurgularında harcayıp meze yapmasın beni! Bana yakışır bir son olsun, ne olur! Daktilosunun sihri, adımın altına kırmızımsı bir vurgu yapsın.

Bekleyiş, yine uğultulu bir bekleyiş. Sessizliğin uğultusu hem de.

İçime pas tutmuş bir acı demir attı işte. Çalakalem satırlarla boğulacağım birazdan. Kelimeleri buhar olup uçmuş. Susuyor. Susanlar iyi mi yazar? Sustukları için mi birikir yazacakları yoksa ağzı iyi laf yapanın kalemi mi iyi işler? Sigarasının izmaritini çiğnemeye başladı yine. Öfkesi bana mı kendine mi? Kusmak istediği öfkesini, benim öfkemle çatıştırmamayı tercih etti. Bir dinginlik yakıştırdı üstüme. Hatırlattı yine onun dünyasındaki yerimi. O neyi hayal ederse oydu benim rotam. Çaresiz bir kabullenişle yine ona teslimim.

Bana biçemediği hayatın savrulmuş kelimeleri, sonbaharın kızıla çalan dallarında ayaza kesti. Çok yazık.

İşte benim özetim:

"Tak, tak, tak!"

Şekerli sakız (değersizliğim)
Kırmızı ruj (bayağılığım)
Topuklu rugan ayakkabılar (sergilenişim)
Kırık Türkçem (sempatik gösterilme çabam)
Hayganuş (?-?)

"Ellerim üşüyor
Kapatın perdeleri
Şu daktiloyu da susturun artık
Uykum var…"

İMECELİ BİR ALDANMA

Güneş, bir mızrak boyu bile yükselmemişken sokaklarda sabahın mahmurluğu ve aptal sessizliği kol geziyor. Suretler henüz kendini belli etmeye başlamamış. Adımlar, adımlar... Amaçsız adımlar, kimliksiz adımlar… Boş vermiş adımlar… Birbirinin yanından geçerken örselenmiş, önemsenmemiş adımlar… Bir kapı aralıyorsunuz her adımda. Karşınıza belirsizlikler, karanlık dehlizler çıkıyor. Bir kapı daha aralıyorsunuz bir çıkmaz sokağa doğru… Kilidi pas tutmuş kapılar karşılıyor sizi. Sahipleri gibi birbirine benzeyen ama birbirine aykırı kapılar. Sokağa adımını atanlar; el değmemiş bir yaşam kokusunu, günün körpeliğini ve tazeliğini teneffüs ediyor.

Yorgun adımlarını sürüye sürüye bu dünyanın karanlığından sıyrılmak isteyen bir ihtiyar; teslimiyetini, arınmışlığını cemaatle bir arada bulmak niyetiyle camiye gidiyor yine. Bileğine doladığı doksan dokuzluk tespihiyle avuçlarını açıyor, ezberlenmiş dualarına başlıyor. Rutine bağlanmış dualar... Tanıdığı, tanımadığı herkese edilmiş dualar… Vazife sayılmış dualar... Geç kalınmış dualar... Dualarını kalkan bellediği büyüklerinin birer birer terk-i diyar edişini düşünüyor sonra. Bu yoksunlukla parka doğru usul usul yürüyor. Bir banka oturup sabahın sessizliğini dinliyor.

Şimdi o ihtiyar, bir kuyunun dibine itilmişçesine dünyalık telaşların içine çekiliyor. Etrafına yabancı bakışlar... Bir karga geliyor ve önündeki ağacı gagalamaya başlıyor. Bir karga mı ağaçkakan mı bu? Kargalar ağaç gagalar mıydı? Bilmiyor iki kuş arasındaki farkı. Kuş denilince çocukluğunda M harfinden kuş sürüleri yaptığı resimleri geliyor aklına. Bu yaşında insan karga ile ağaçkakanı ayırt edemez mi hiç? Hayıflanıyor. "Hayatımda

fark edemediğim, kaçırdığım kim bilir ne çok şey var." diyor. Bu hayıflanmanın ağırlığı çöküyor üzerine. Kayıp giden bir hayatta yakalayamadıkları, farkına varamadıkları yük olur mu insana? O an, ona yük oluyor işte. Ne karga ne de ağaçkakan... Belki de bir saksağandı ağacı gagalayan bu kuş. Arada boynunu öne doğru gerdirerek kötü sesiyle ötüşüne ve karalığına bakınca bu bir kargaydı ona göre. Kuyruğundaki gece mavisi tüyler göz alıyor. Bu bir ışık oyunu, belki de ihtiyarın feri kaçmış gözlerinin bir yanılsaması. Kanatlarının iç tarafındaki beyazlığı kuş kanatlandığında fark ediyor. Siyahlığın içinde beyazlığın bir görünüp bir yok oluşu hoşuna gidiyor. Bugüne kadar bir kuşun kanat çırpışını hiç dikkatle izlemediğini de o an fark ediyor.

Hani gün görmüş biriydi? Hani?

Meğer yaşamı imeceli bir aldanmaymış.

Soluğu ne öksüzmüş.

Başkalarının dilinde tamamlandığını, onaylandığını; başkalarının gözünde adamlandığını düşünüyor.

Gözünü hep etrafındaki gölgelere kaydırmasaydı nasıl olurdu?

Adımlar, etrafında çoğalmaya başlıyor. Sabahın bu saatlerinde parkta genellikle kendisi gibi ihtiyarlar yürüyor.

Eli belinde ihtiyarlar…

Doktor tavsiyesi ile yürüyüş yapması salık verilen ihtiyarlar…

Ömrünün son demlerinde uykuya düşman olup kendini dışarı atan ihtiyarlar…

Cemaat arkadaşlarıyla namazını eda ettikten sonra biraz sağlık eh biraz da sohbet diyen ihtiyarlar…

Giderek derinleşen yalnızlığını evine kilitleyip parkta soluğu alan ihtiyarlar…

Çocuklar en güzel uykularındayken ya da okul yolunu tutmuşlarken hayatın bu devinimsiz hâlini parklardaki ihtiyarlar biraz olsun canlandırıyorlar. Tabii buna canlandırmak denirse. Yürüyüş yolunun yumuşak zeminine ürkek basan adımlar, yılların hatıra kırıntılarının gelgitlerini sürüklüyorlar.

Usanmışlık gün ışığından…

Sırasını bekleme…

Kemiklerinin çatırtısını, kireçlenmesini, bitmeyen huzursuz ağrılarını adlandıramayan bedenler… Yine de bu yorgun bedenler aheste aheste yürüyorlar. Yola revanlar. Yolculuğun bitmesine az kalmış, yine de yola revanlar. Yolda olmak tatlı, güne tutunmak avuntu ne de olsa. Yaşamlarındaki boşluğu neyle dolduruyorlar?

Yetinilmiş, kabullenilmiş günlerin artığını kemiriyorlar.

Göz kapakları ışığa yenik.

Yüzlerde kırış kırış kayboluş.

Kendini giderek tanırken kendine yabancılaşma.

Çok iyi idrak edemediler mi ne? Çok anlam yükleyemediler mi heybelerine doldurduklarına ya da dolduramadıklarına?

Olup biten ne?

Bir ihtiyarın başını dinlemesi ve kendine benzer adımların zihnini okuması mıydı bu?

Parkın yürüyüş yolu boyunca sıralanmış lavantalar güneşin iskeletinden güç almış, rayihasını hafif bir meltemle savuruyor. İhtiyarın dilinin ucuna gelenleri de savurup almak istiyor fakat o sükûtunu koruyor. Dili kireçlenmiş mi ne? Bu yaştan sonra susmak mı yaraşır? Kaçıncı sessizlik, kaçıncı kaçış? Kalkıp yürümeye başlıyor. Şehrin işe başlama saatinde, devleşmiş adımların arasında ihtiyarın cüceleşmiş adımları. Geçmişin unutulmuş kuytu köşeleri, geleceğin bilinmez çıkışları, dakikaların artık yerinde sayışı tükenmişliği püskürtüyor ayaklarına. Bedeni, pili yeni bitmiş bir saatin yelkovanının bir ileri bir geri gidişi gibi aynı yerde deviniyor. Oturmalı en iyisi, diyor. Bir banka bırakıyor kendini. Araba gürültülerinin arasında sesler yükselmeye başlıyor.

Birinci ses: "Yaşlandıkça yalnızlığımız ne çok artıyor."

İkinci ses: "Bu dünyada cehennemi yaşıyorum, altı da bir üstü de."

Üçüncü ses: "Çok günahkârım, ölmekten korkuyorum."

Dördüncü ses: "Kaç sıratlı köprüden geçeceğiz kim bilir?"

Beşinci ses: "Her şeye rağmen yaşamak çok güzel."

Altıncı ses: "Boynun toprağa bükülmüş, neresi güzel?"

…

Son ses: “Artık kaçış yok.”

Sandıkta naftalinle muhafaza edilmiş kefenine inat, banktaki ihtiyarın günlerini güveler kemirmiş. Başını kaldırıp güneşe bakıyor ihtiyar. Gözlerini kısıyor.

Hafif bir tebessümle “Aleykümselam.” diyor.

SESSİZLİĞİN GÜRÜLTÜLÜ FİLMİ

"Üzerinizde herhangi bir metal eşya varsa buraya bırakabilirsiniz." diyor radyoloji uzmanı. Keşke beynimden söküp atamadıklarımı da çıkarıp koyabileceğim bir dolap olsa… Bu soğuk yerde ayakkabılarımı her çıkarışımda hayattan da bir kat soyunuyorum. Hareketli masaya yavaşça uzanıyorum. Annemin karnına dönme hissi duyuyorum yine. Nöroloji doktorum beyin MR'ı istedi, kontrastlı ve kontrastsız. Beyin cerrahı da bel ve boyun MR'ı. Kırk dakika sürermiş. Bel, boyun, beyin. Üç duraklı bir yolculuğa çıkıyorum. Yıllardır içimde seyahat ediyorum da kimse biletimi kesmiyor. Uzay mekiğine mi desem metalden dar bir tabuta mı desem uzun bir tünelin içine yavaş yavaş giriyorum. Birazdan manyetik rezonans duygusal disonansımı da ölçecek. Tünelin içinde, omurgamda taşınan yıllar da masaya yatırılacak. Radyoloji görüntülerine boyun eğmemin anatomisinin ve yutulmuş çığlıklarımın tomografisinin manyetik günlüğü yansıyacak.

Tekniker, "Hiç kıpırdamayın!" diyor. Hayatım boyunca problemim fazla kıpırdamakmış sanki. Kıpırdamam ne var ki? Ben en çok içinden devinenlerdenim. Cihazın içine yavaş yavaş sürülürken bir an sandviç gibi hissediyorum kendimi. İki manyetik ekmek dilimi arasında az tuzlu, bol acılı bir insan… İşte başlıyoruz.

Vank vank vank vank!

Bu mekanik sesler beni her defasında çocukluğumun hızar tozlu öğle sonralarına götürüyor. Talaş kokusunun havaya karıştığı, ışığın pencereden ince bir şerit gibi süzülüp havada uçuşan toz zerrelerini açık ettiği öğle sonralarına… Sözde babama yemek götürürdüm ama asıl niyetim onun dünyasına biraz daha

yaklaşabilmekti. Avucuma bıraktığı çekiç, bana emanet edilmiş bir cesaretti. Önümdeki pürüzlü tahtaya çiviyi çakmaya çalışırdım. Çoğu zaman yamulturdum çiviyi. O ise arkamda dimdik durur, "Kuvvetini esirgeme, korkma kızım!" derdi. Sesi, sırtımı yasladığım görünmez bir duvar olurdu. Çivi çakmayı öğrendim ama yüreğime çakılan çivileri sökmeyi beceremedim bir türlü. MR cihazının her titreşimi, bir zamanlar kalbime çarpan heyecanlara karışıyor. Çocukluğumun cesaretle korku arasında kaldığı o ahşap dükkândan ayrılıp soğuk mezarımdaki metalik seslere kulak veriyorum yine.

Long long long long!

Hey Allah'ım! Dakika bir gol bir. Burnum kaşınmaya başlıyor. Başıma geleceği bildiğimden cihaza girmeden burnumu, gözümü, başımı iyice kaşıyıp hazırlıklı girmiştim aslında. Hapşırığımla da vedalaşmıştım. Çünkü olmadık anlarda hapşırığım gelir benim. Lise yıllığına bile yazmışlar. Sınıf tam uykuya dalacağı anda 4.7 şiddetinde bir hapşırıkla herkesi ayağa fırlatan arkadaşımız, diye. Nasıl da tatlı tatlı kaşınıyor burnum. Tam da şu an varoluşsal bir kriz yaşıyor. Dünyanın bütün tozu, partikülü, poleni manyetik alanda toplanıp burun deliğimin girişinde miting yapıyor âdeta.

Zong zong zong zong!

İşte bu ses omuzlarımı hatırlatıyor. Küçük yaşta onca yükü alan omuzlarımı. Babamın erken ölümünün ne demek olduğunu, annemin gözlerinin altındaki morluklarda ve kardeşlerimin feri sönmüş bakışlarında öğrenmiştim. Oyuncaklarımı bıraktığım o gün ilk plak düştü belki de beynime. Öğretmenim "Derslerde çok dalıyor kızınız." demiş anneme. Dalmak ne güzel, denize dalarsan tabii... Babamın gidişiyle sisli bir bataklığa dalıyordum sürekli. Makinenin sesleri hızlı bir ritim tutmaya başlıyor. Kalbim de ona eşlik ediyor. Manyetik alan babamın yokluğunu çekiveriyor içime. Babam, beynimin içinde atölyesinde çalışmaya devam ediyor. Çekiçler konuşuyor. Babam öldüğünde beynimde bir şey "Çat! "etmişti. Yüksek seslerden irkilmem o yüzdendi. Hayat sürekli metal bir yüzeye çekiç çakıyor gibi beynimde.

Beynim kendini mi kandırıyor? Hayalet ağrılar, çınlamalar, halüsinasyonlar… Belki de bu seslerin hiçbiri yok.

Kaşınmak yok. Hapşırmak yok. Kıpırdamak zaten yok. Yarım kalmış bir devrim gibi hapşırık boğazımda inadına isyanda. Ya şimdi hapşırırsam ve bütün MR görüntüsü bir Picasso tablosuna dönerse… Sonra doktor sonuçlara baksa ve "Beyniniz kübist." dese lezyonlar yer değiştirse plaklarım modern sanat sergisi açsa… Atanamamış bir resim öğretmeninin MR'ından beklenen en âlâ sonuç bu olmaz mı? Nefesimi tutuyorum. Burnumu kırıştırıp az yukarı çekiyorum. O kımıldamaktan sayılmaz herhâlde. Peki şimdi yutkunursam görüntü kayar mı? Dilimi damağıma yapıştırırsam beyin dalgalarım karışır mı? Aklımdan kelalaka ayıp şeyler geçse kontrast madde kızarır mı? Beynimdeki ikinci plak muhtemelen atanamayınca oluştu. Bu plak dedikleri de neyse artık? Beynimin içine plak değil de küçük pikaplar kurulmuş, eski travmalarımı çalıyorlar. Pikabın iğnesi nereye değse hep aynı şarkıyı söylüyor:

"…kar gibi örttüm üstünü
içindeki tüm çiçekler
birer birer titrediler
uykusuzluğundan belli
kafanda birikintiler
teker teker döküldüler…"

Boynumdaki üç fıtık, saatlerce masa başında çalışmanın sonucu mu sadece? İş yerinde emir kuluyum; evet efendim, sepet efendim. Hayatım boyunca dik durmadım, boynum niye dik dursun? Hoş evde de farklı değil ki! Küçük yaşta çalışmaya başlasam da asker yolunu beklediğim sevdiğimle evlenince başım dik durur sandım. Evimin kadını, çocuklarımın anası olmaktı benim mutluluğum. Benim için mutluluğun tanımı bu kadar basitti işte. Mutluydum da. Ta ki kocam, tefeciye borç takıp bir kurşunla intihar edene kadar. Feride'mle Çiğdem'imi yetim bırakıp gitti. gönül sızım. Üstelik dört aylık hamileydim. Babasını hiç görmeyen oğluma kocamın adını koydum. Ufuk! Acım içimde kor, hep taze. Ufuk'a kızgınlığımsa acımla yarışır.

Yasıma terk edilmenin zehri de sızdı. Beni ve üç çocuğunu nasıl bırakır, nasıl intihar eder? Kaza olsa, hastalıktan ölse Allah'tan gelene razı olurdum ama beni bu kadar severken, evine bu kadar düşkünken nasıl bizi bırakır? Kırıldım, hem de çok. "Çıt!" Birkaç plak daha. Boynum büküldü, belim tutuldu. Acım dinsin diye midir nedir bilinmez, kardeşlerim bir laf attılar ortaya. "Dostu varmış meğer. Hem de dostundan bir çocuğu. Ev açmış onlara. O yüzden bunca borç batağına girmiş." dediler. Duyduklarımla içimi soğutmak istediler akılları sıra. Söylenenlere kulak tıkadım, inkâr ettim. Beni, yalnız beni severek ölmüş olsun istedim. Onu nasıl tanıdıysam hatırası öyle yaşasın istedim. Bana her bakışında gözlerinde sevgiyi görmüştüm. Gerçek olan buydu, bana hissettirdikleri. Kabullenemedim, doğru mu yanlış mı sorgulamak bile istemedim duyduklarımı. İhanetini onunla birlikte toprağa gömdüm.

Tak tak tak tak!

Burnumun kaşınması yetmezmiş gibi şimdi de bacağım seğirmeye başladı. "Lütfen kımıldamayın!" uyarısı geliyor. Kımıldamıyorum ki bacağım istemsiz seğiriyor. Bel tutuk, sinirler laçka. Vücudum hareket edemediğim her saniye bana karşı küçük bir isyanı tekrar tekrar örgütlüyor. İtaatkâr bir ruha anarşik bir beden. Boynum, belim, omurgam protesto etmiş. "Yeter!" demiş. Disk kaymış. Keşke ben de kayabilseydim yaşadıklarımdan, bu şehirden, beklentilerden. Belimde üç fıtık… "Yükten." diyor doktor. "Ağır kaldırma." Kaldırdığım eşyaların, temizlik yaparken itip çektiğim kanepelerin, eve taşıdığım erzak poşetlerinin ağırlığı da ne ki? Anamın endişesini kaldırdım yıllarca. Kardeşlerimin kahrını… Çocuklarımın okul masraflarını… Kendi hayallerimi ise rafa kaldırdım. Yük dediğin kiloyla ölçülmüyor doktor bey.

Tık tık tık tık!

"Beyindeki plakların nedeni tam bilinmiyor." dedi doktor. "Stresten olabilir, bağışıklık sisteminle ilgili otoimmün bir hastalıktan olabilir, genetik olabilir. Yılda iki kere MR çektirelim, plaklar artıyor mu takip edelim." O gün bugün MR'la düzenli